

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— କେବେ ହେଲେ ମିଥ୍ୟା ଅହଂକାରରେ ଆସ ନାହିଁ, ଏହି ରଥର ମଧୁ ପୁରା-ପୁରା ସମ୍ପାଦନ ରଖ” ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପଦ୍ମାପଦମ୍ଭ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କିଏ ଏବଂ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କିଏ?

ଉତ୍ତର:- ଯାହାଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣ ଦେବତାତୁଲ୍ୟ, ଯେଉଁମାନେ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପଦ୍ମାପଦମ୍ଭ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ । କେହି-କେହି ତ ମହାନ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ଚାଲିଥାନ୍ତି । ସୁଖ ଦେବା ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସାବଧାନ ରଖ, ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁଖ ଦିଅ ଏବଂ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମ୍ଭମାନେ ଏହି ପାଠଶାଳାରେ ବସି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ଜାଣିଛ ଆମେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସଂସ୍କରଣର ପଦ ପାଉଛ । ଏପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱର ନିଶ୍ଚୟ ଥିବ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ତ ଏକା ସଦୃଶ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନମ୍ବର ତ ପ୍ରଥମରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି ନା । ପେପରରେ ମଧୁ ପ୍ରଥମରୁ ଶେଷ ନମ୍ବର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଥା’ନ୍ତି । କେହି ଫେଲ୍ କେହି ପାସ୍ ମଧୁ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାର - ବାବା ମୋତେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କେତେ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି? ଅମୁକଠାରୁ ଭଲ ହୋଇଛି ନାଁ କମ୍? ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା । ଦେଖାଯାଏ ଯଦି କେହି କୌଣସି ବିଷୟରେ ଦୁର୍ବଳ ଥା’ନ୍ତି ତେବେ ସେ ତଳକୁ ଚାଲିଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଶ୍ରେଣୀର ମନିଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବିଷୟରେ ଯଦି ଦୁର୍ବଳ ଥିବ ତେଣୁ ସେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ, କୋରିଡ଼ କେହି କେହି ବୁଡ଼ି ନେଇଥା’ନ୍ତି । ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ସକଳ୍ ଅଟେ । ତୁମ୍ଭମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ, ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିଛ ନା । ଯଦି ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ରହୁଛି ତେବେ ନିଜେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ବାବା ମୁଁ ଏହି ବିଷୟରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଛି । ବିଦ୍ୟାରଥୀର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ନିଶ୍ଚିତ ରହିଥାଏ - ମୁଁ ଅମୁକ ବିଷୟରେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ । କେହି ଏପରି ମଧ୍ୟ ଭାବନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବି । ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ବିଷୟ ହେଉଛି - ପବିତ୍ରତା । ବହୁତ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ବାବା ମୁଁ ହାରିଗଲି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ’ଣ କୁହାଯିବ? ତାଙ୍କ ମନରେ ଆସୁଛି - ଏବେ ମୁଁ ଆଉ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିପାରିବି ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭମାନେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଏହା ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମ୍ଭମାନେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କ ବଂଶକୁ ଯାଇପାରିବେ । ଶିକ୍ଷକ ତ ଜାଣିପାରୁଥିବ ଯେ, ଇଏ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନା ନାହିଁ? ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସୁପ୍ରିମ ଶିକ୍ଷକ । ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ସକଳ୍ରେ ପାଠ ପଢ଼ିଛନ୍ତି ନା । କେହି ଛାତ୍ର ଯଦି ଖରାପ କାମ କରିଲେ ତେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଆଗରୁ ବହୁତ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଏବେ ଦଣ୍ଡ କମ୍ କରିଥିବାରୁ ଛାତ୍ରମାନେ ଅଧିକ ବିଗିତି ଯାଉଛନ୍ତି । ଆଦିକାଳି ଛାତ୍ରମାନେ କେତେ ହତଶ୍ରମା କରୁଛନ୍ତି । ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ନିୟୁ ବଳତ୍ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି ନା । ସେମାନେ ଦେଖ କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି । ନିଆଁ ଲଗାଇ ନିଜର ଜବାନୀ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ । ଯବାନ ଛାତ୍ରମାନେ ବହୁତ ଖରାପ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେଖିବାକୁ ତ ବହୁତ ଭଲ ଜଣା ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଯେପରି କୁହାଯାଏ - ଲଗ୍ନାତ୍ମକ ଆଦି ଅନ୍ତ ଜାଣି ହେବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ଜାଣିହେବ ନାହିଁ ଯେ, ଇଏ କେଉଁ ପରକାରର ମନୁଷ୍ୟ । ହଁ, ବୁଦ୍ଧିରୁ ଜ୍ଞାନ ବିଷୟରେ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଇଏ କିପରି ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ଏହାଙ୍କର ଚଳଣି କିପରି । କେହି ତ ଏପରି କଥାବାରତ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ଯେପରି ମୁଖରୁ ଫୁଲ ବାହାରୁଛି, କେହି ତ ପୁଣି ପଥର ବାହାରିବା ଭଳି କଥା କହୁଛନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଭଲ, ପଏଣ୍ଟସ୍ ଆଦି ଲେଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ପଥର । ବାହାରର ଶୋ ବହୁତ ରହିଛି । ମାୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ବତ୍ ଶୁଣନ୍ତି, ନିଜକୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ କୁହନ୍ତି, ଅନୟକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାନ୍ତି । ପୁଣି ପଳାଇଯାଆନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଟ୍ରେଟର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେମାନେ ଟ୍ରେଟର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେହି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥାଏ, ଉତ୍ତାହାସ ସହିତ ଅନୟ ଦେଖିବାକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । ସ୍ଥାପନା କରିବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ଲାଗୁଛି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାରେ ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଦେଖାଯାଏ ଇଏ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱ ପାଠପଢ଼ାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି, ପଢ଼ୁ ନାହାନ୍ତି ତେବେ ସକଳ୍ରେ ହଟ୍ଟର ଲଗାଇଥା’ନ୍ତି । ଇଏ ତ ଆମର ବାବା, ବାବା କିଛି ହେଲେ କହୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଏପରି ଆଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ଏଠାରେ ତ ବିଲକୁଳ ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ସୁଖଦାତା, ପ୍ରେମର ସାଗର ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଚାଲି ଚଳଣ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ହେବା ଦରକାର ନା, ଯେପରି ଦେବତାମାନଙ୍କର । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି ତୁମ୍ଭମାନେ ପଦ୍ମାପଦମ୍ଭ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ପଦ୍ମାପଦମ୍ଭ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଫେଲ୍ ହୋଇଗଲେ ତେବେ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କୁହାଯିବ ନା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହିଭଳି ହୋଇଚାଲିବ । କେହି କେହି ମହାନ ରତ୍ନଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବେ । ଚଳଣି ଏପରି ହୋଇଥାଏ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଇଏ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ

ନୁହେଁ, ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । ସୁଖ ଦେବା ଜାଣି ନାହାଁନତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହେବ । ବାବା ସବୁବେଳେ କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ନିଜକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସମ୍ଭାଳ କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ହେବାର ଅଛି ତେଣୁ ଲୁହାଠାରୁ ଆହୁରି ହାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଚିଠି ଲେଖି ନାହାଁନତି । ବିଚରାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହୋଇଥିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ସମସ୍ତତଃକର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଆଜି ସମସ୍ତତଃକର ସଦଗତି କରୁଛି, କାଲି ପୁଣି ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଆମେ କାଲି ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଆଜି ଗୁଳାମ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ସମସ୍ତ କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଉତ୍ଥାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଏହା ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପନ୍ଦନକ ବୃକ୍ଷ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଏହା କଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ ପୁରା ଝ ହଜାର ବର୍ଷର ସଠିକ୍ ବୃକ୍ଷ । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ବେହଦ ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ଥାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ମିଳୁଛି । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ପତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ଥାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବୀଜ କେତେ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିରୁ ଫଳ ଦେଖ କେତେ ବଡ଼ ବାହାରୁଛି । ଏହା ପୁଣି ଇ୍ରାଣ୍ଡରଫୁଲ ବୃକ୍ଷ, ଏହାର ବୀଜ ବହୁତ ଛୋଟ । ଆତ୍ମ କେତେ ଛୋଟ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଛୋଟ, ଯାହାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦୃଷ୍ଟାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଯଦି ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ କଥା କହୁଛନ୍ତି - ସିଏ କହିଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ସୋହି ବାହାରି ମୋ ଠାରେ ମିଶିଗଲା । ବାସ୍ତବରେ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଉତ୍ସୋହି ବାହାରି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କଠାରେ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । କ'ଣ ବାହାରିଲା? ଏକଥା ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏପରି ସାକ୍ଷାତକାର ତ ବହୁତ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ମହିମା ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ - ବାସ୍ତବରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ମହିମା ନାହିଁ । ମହିମା କେବଳ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରହିଛି ଏବଂ ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି । ବାବା ବହୁତ ଭଲ କାରତ୍ ତିଆରି କରାଇଥିଲେ । ଯଦି ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବାର ଅଛି ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ହିଁ ଏପରି କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ କେବଳ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ରହିଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମରଣ କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛି ପୁଣି ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ଓହ୍ଲାଇଛି । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପୁଣି ୮୪ ଜନମ ନେଇ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି, ତତ୍ତତ୍ତ୍ୱ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି କ'ଣ ହୋଇଗଲା? ସତ୍ୟଯୁଗରେ କିଏ ଥିଲେ? ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଥିଲ । ରାଜା-ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ, ସେମାନେ ସୁରକ୍ଷାବଳୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଳୀ ରାଜଧାନୀ ଥିଲେ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକରର ଉତ୍ଥାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଗାଳିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ଚୈତନ୍ୟ ଲାଲଟ୍ ହାଉସ୍ ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ପାଠପଢା ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେହି ଅବସ୍ଥା ହୋଇନାହିଁ, ପରେ ହେବ । ଯିଏ ପାସ୍ ଥିଅନ୍ ଅନ୍ତର ହେବେ ତାଙ୍କର ହିଁ ସେହିପରି ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଉତ୍ଥାନ ରହିଥିବ । ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କର ଅତିସନ୍ଦେହୀ ଏବଂ ଅତିପ୍ରିୟ ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ । ବାବା ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ୱାଗତର ରାଜ୍ୟ କୁର୍ବାନ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରାଜତ୍ୱ କରୁ ନାହିଁ, ତୁମକୁ ଦେଉଛି, ଏହାକୁ ନିଷ୍କାମ ସେବା କୁହାଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଚଢ଼ାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ତରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବା ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ପରଥମ ନମ୍ବରର ଆତ୍ମା ସର୍ବବୋର୍ତ୍ତ ପବିତ୍ର ଏବଂ ଶେଷ ନମ୍ବରର ଆତ୍ମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପବିତ୍ର । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେବେ ହେଲେ ମିଥ୍ୟା ଅହଂକାର ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ, ରଥର ଗିରାର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏହାତ୍କ ଦୃଷ୍ଟାରା ହିଁ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଗୁଣାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ଲୌକିକ ଜୀବନରେ କେବେ ବି ଗାଳି ଖାଇ ନଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ଏବେ ତ ଦେଖ କେତେ ଗାଳି ଖାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ଟ୍ରେଟର ହୋଇ ପଳାଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ତାତ୍କର ଗତି କ'ଣ ହେବ, ସେମାନେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଦେଖ ମାୟା କିପରି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖବରଦାରୀ ରଖିବାକୁ ହେବ । ମାୟା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡୁ ନାହିଁ । ସବୁ ପ୍ରକାରର ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ସବୁ ସନ୍ତାନ କାମ ଚିତାରେ ବସି କଳା କୋଇଲା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ସମାନ ନୁହଁନ୍ତି । ଭ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତତ୍କର ସମାନ ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଏହାର ନାମ ବୈଶ୍ଣାଳୟ, କେତେ ଥର କାମ ଚିତା ଉପରେ ଚଢ଼ିଥିବେ । ରାବଣ ମଧ୍ୟ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ହିଁ ପତିତ କରିଦେଉଛି । ଏଠାକୁ ଆସି ବାବାତ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ନେଇ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାତ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା କରିମିନାଲ ଦୃଷ୍ଟି କେବେ ହେଲେ ବଦଳି ପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ସୁରଦାସତ୍କର କାହାଣୀ ଅଛି । ବାସ୍ତବରେ ତାହା ଏକ କାହାଣୀ, ତଥାପି ବାବା ଏହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । ଅଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥ ଅନ୍ଧକାର । କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ନା, ତୁମେ ତ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅନ୍ଧ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଜ୍ଞାନ ତ ଗୁପ୍ତ, ଏଥିରେ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆସିଯାଉଛି । ଏହା ସବୁଠାରୁ ସହଜ ଜ୍ଞାନ । କିନ୍ତୁ ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ମାୟାର ପରୀକ୍ଷା ଚାଲିଥିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତୋଫାନ ଭିତରେ ଅଛ, ଯେତେବେଳେ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଏତେ ତୋଫାନ ଆସିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ଖସିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଦେଖିବ ତୁମର ବୃକ୍ଷ କେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ନାମାଚାର ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ବୃକ୍ଷ ତ ବଢ଼ୁଛି । ଅଳପ ବିନାଶ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖବରଦାର ହୋଇଯିବେ

। ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବେ । ଜାଣିଯିବେ ସମସ୍ତ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଚାଲ । କାହାକୁ ଆଖି ଦେଖାଅ ନାହିଁ । କ୍ରୋଧର ଭୂତ ଆସିଲେ ଚେହେରା ହିଁ ଏକଦମ୍ ବଦଳିଯାଏ । ତୁମକୁ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ଚେହେରା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ଚରାନ୍‌ସଫର ହେବ । ଯେପରି ଆରମ୍ଭରେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥିଲା, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପାର୍ବତୀ ଦେଖିବ । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ମିରୁଆ ମୌତି ମଲୁକା ଶିକାର... ପଛକୁ ବହୁତ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାର ଅଛି, ତେବେ ତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବେ ନା - ଆମେ ଏପରି କରିଲୁ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ତୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଯଦି ତାଙ୍କର ସମ୍ପାଦନା ନ ରଖିବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ଶିବବାବାଙ୍କର ଗୁଲାନି କରିବାରେ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ସ୍ଥାପନାରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ତ ଏବେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅସୁର ଇତ୍ୟାଦି ରହିବେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ସଂଗମଯୁଗର କଥା । ଏଠାରେ ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପରସ୍ପରକୁ କେତେ ଦୃଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ମାତ ମାରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ବିବାହ ନିଶ୍ଚିତ କର । ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବିକାର ନିମନ୍ତେ କେତେ ମାତ ମାରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ କେତେ ସାମନା କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ରହିପାରି ନାହାନ୍ତି, ଇଏ ପୁଣି କିଏ ଯିଏକି ପବିତ୍ର ରହି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝିବେ । ପବିତ୍ରତା ବିନା ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବୁଝାଉଛ - ଆମକୁ ବହୁତ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ତେଣୁ ବିକାରକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛୁ । ଭଗବାନୁବାଚ — କାମକୁ ଢିତିଲେ ଜଗତଢିତ ହେବ । ଯଦି ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ତେବେ କାହିଁକି ପବିତ୍ର ନ ରହିବା । କିନ୍ତୁ ମାୟା ବହୁତ ହଜରାଣ କରୁଛି । ଏହା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ ନା । ସାମ୍ରାଟ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି -- ଏହି କଥାକୁ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମରଣ କରୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ମାୟା ଚାପୁଡ଼ା ମାରିଦେଉଛି । ମାୟା ଅବଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ବହୁତ କରାଉଛି ତେବେ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ । ମାୟା ଏପରି ଖାମଖିଆଳି କରିଦେଉଛି, ବହୁତ ଅହଂକାରୀ କରିଦେଉଛି ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ରାଜଧାନୀରେ ତ କରମାନୁସାରେ ପଦ ରହିବ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି କାରଣ ଥିବ ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତେଣୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଅହଂକାର ଆସିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ମରିଗଲା । ମାୟା ଏକଦମ ଇଚ୍ଛା ନଷ୍ଟ ଏ ପେନୀ କରିଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ଅବଦ୍ଧି ହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କ୍ରୋଧରେ ଆସି ପରସ୍ପରକୁ ଆଖି ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଅବଦ୍ଧି କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ପାସ୍ ଇଥି ଅନର ହେବା ପାଇଁ ପାଠପଢ଼ାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଚୈତନ୍ୟ ଲାଇଟ୍ ହାଉସ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦିନ-ରାତି ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ନିଶାରେ ଏବଂ ଖୁସିରେ ରହୁଥିବା ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୁଅ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଯେତେମାନେ ବି ଧର୍ମପିତା ବା ଜଗତଗୁରୁ ବୋଲାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ବି ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ମାତା-ପିତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଲୌକିକ ଜନ୍ମ ବା ପାଳନା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଅଲୌକିକ ମାତା-ପିତାଙ୍କର ଅନୁଭବ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ତୁମେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ପତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ମାତା-ପିତାଙ୍କର ବା ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ନେହ ପାଇବାର ପାତ୍ର ଅଟ । ସାମ୍ରାଟ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପିତା ତୁମ ମାନଙ୍କର ସେବକ ହୋଇ ପ୍ରତିପାଦରେ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି - ତେଣୁ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟର ନିଶାରେ ଏବଂ ଖୁସିରେ ରୁହ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶରୀର ଏବଂ ମନକୁ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଖୁସି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***